

... MET DE ELLEBOOG!

Wanneer mensen in voor-corona-tijden elkaar wilden begroeten, dan ging dat eigenlijk allemaal best vriendelijk. Kende men elkaar goed, dan gebeurde dat met zoenen. Afhankelijk van in welk klimaat je leefde waren dat warme zoenen, bij ons zelfs 3 van die smakkers en in zuidelijker gelegen streken 2 vage luchthappers. Maar daar zoende je bijna bij elke gelegenheid dat je elkaar zag. Gewoon op straat, later bij de supermarkt en daarna weer bij het kopje koffie in het restaurant en ga zo maar door. Met een beetje mazzel kon je tot wel vijf keer op een dagtrip onthaald worden op een "cheek to cheek"ontmoeting met dezelfde bekenden.

In andere werelddelen dan de onze begroet men elkaar met de neuzen. Het is een ons onbekend fenomeen, waardoor wij - als wij die gebieden bezoeken - er altijd een beetje houterig uitzien. Net alsof we ons vergisten en in plaats van de wangzoen een heuse neuszoen uitdelen. Maar gaandeweg de reis ga je dat "neuzen"steeds beter uitvoeren. Zie maar onze koning W.A. Ook hij ontkomt er niet aan en jawel, hij kan het met schwing. Afgekeken van zijn M. waarschijnlijk, die over een natuurlijke neus-zoen-charme beschikt.

Handen schudden, een aai over de bol of de wang en de schouderklop of -klap, afhankelijk van een meer of minder jolige bui, zijn allemaal vormen van begroeten. Maar toen kwam corona. En de wereld veranderde. De elleboog kwam in. Dat beetje rare gewricht in het midden van elke arm, dat je armen laat buigen en een beetje draaien, maar niet te ver, want dan doet het hevig pijn en kan het gewricht zelfs breken. Heel berucht is het " elektrische elleboogbotje", dat je een geweldige oplawaai geeft als je het stoot. Draag je een trui, dan is de kans groot dat er "elleboogstukken"op zitten. Met je ellebogen kan je je een weg banen als het heel erg druk is om je heen. Je kunt erop steunen als je een zwaar hoofd hebt. En heb je het achter de ellebogen, nou, dan ben ik niet je vriend. En u ook niet, denk ik. Je ellebogen vrij houden en met je ellebogen werken zijn ook niet direct de meest sympathieke uitdrukkingen van menselijk gedrag. En dan heb je ook nog de "elle-pijp" wat een bot is aan de binnenkant van je arm en verbonden is aan de "-boog".

Tenslotte wil ik niet onvermeld laten dat "el-lende" vermoedelijk niets te maken heeft met de elleboog, maar wel met corona.

Welnu, er moet een "staats-uitvinder/bedenker" op het ministerie zijn geweest die in goed overleg met vele specialisten moet hebben bedacht dat het zeer wenselijk zou zijn om te dichtbij ontmoetingen van bevriende mensen met elkaar te gaan ontmoedigen. En wat bedachten zij? Dat juist de elleboog-groet die gewenste afstandelijkheid teweeg kan brengen als men dat tenminste gelijktijdig doet. Dus tegelijk de armen heffen, buigen tot de elleboogpunt naar buiten wijst, zijdelings wegdraaien en dan de punten tegen elkaar plaatsen. Hoe is het met je? Dan boks je even, niet te hard, want dan activeer je het elektrisch botje en strek je je arm weer om de juiste afstand te vinden voor een gesprek. Tweemaal de armlengte is veilig.

Zo, het is maar dat u weet hoe deze nieuwe wijze van begroeten is bedacht en ons tot in lengte van dagen mentaal zal kwellen. Nooit meer die warme smakkers of druipneuzen voelen. Gaan we dat overleven?

Ik twijfel zeer - AU - want naast de elleboog-kus, is er nóg een methode bedacht om het echte zoenen tegen te gaan in het kader van corona. Dat is de scheenschop. Hou je van elkaar en wil je dat niet alleen zeggen met bloemen, dan geef je elkaar een schop tegen de schenen. Voetballers krijgen daar een rode kaart voor, u daarentegen streelt 's avonds de blauwe plekken op uw benen met zachte en lieve gedachten aan de vele aardige mensen die u blauw hebben geschopt. Mijn dag is weer helemaal goed.

P.A.N.Demie.